

ΑΓΛΩΣΣΟΙ

Στὸ Κρόνιο ἀνεδήκαμε σκαρφαλωτά. Ὅχι ἀπὸ τὸ δρομάκι ποὺ ἀνεβαίνει ὁλος ὁ κόσμος. Ὁ κ. Πάλλης δὲν ἀγαπάει τὴν «πεπατημένην». Θέλει δικούς του δρόμους πάντα νὰ νοίγει, δυσκολανέδατους. Κ' ἔτσι εἶδαμε καὶ πάθαμε νὰ φτάσουμε στὴν κορυφή! Ὡστόσο φτάσαμε. Δυὸ τρεῖς φορές κιντύνεψε νὰ πέσει.

— Στὴν ὀργή, κόντεψα νὰ πέσω καὶ θάσπαζε ἡ μηχανή μου!

Γιατὶ κρατοῦσε πάντα μαζί του καὶ μιὰ φίνα φωτογραφικὴ μηχανούλα· αὐτὴ ἔτρεμε μὴν τοῦ σπάσει. Ἄν ἔπεφτε καὶ σκακαθεότανε, πεντάρα δὲν ἔδινε.

— Πῶς τὸ λένε αὐτὸ τὸ βουνό, κερά; ρώτησε μιὰ χωριατοπούλα σὰ ζυγώναμε στὸ Κρόνιο.

— Κρόνιο!

— Μὰ ἔτσι τὸ λές ἐσύ; Κρόνιο; Ἔτσι τὸ λεγε ἡ μάνα σου, ὁ παπποῦς σου, οἱ χωριανοί σου;

— Νά, τὸ λένε καὶ Καταρράχι!

— Ἄ, γειά σου! Καταρράχι, βέβαια!

Ἐπειτα κατεδήκαμε καὶ στὸ χωριό. Νὰ δοῦμε καὶ τοὺς χωριανούς. Τὸν κ. Ἑρμῆ τὸν ἀφίσαμε γιὰ τὸ γυρισμό.

— Πρῶτα τοὺς ζωντανούς, μούλεγε, καὶ ὕστερα τοὺς μαρμαρένιους!

Μπήκαμε σ' ἓνα μαγαζάκι. Μᾶς τριγυρῶσανε μερικοὶ χωριάτες. Μᾶς κοιτάζανε μὲ περιέργεια. Ὁ κ. Πάλλης τοὺς κέρασε. Ἄν ὄχι περηγητές, σίγουρα ὅμως ὑποψήφιοι θάμαστε, ἀφοῦ κιόλας κερνοῦσαμε. Ἀνοίξαμε κουβέντα μαζί τους. Ὁ κ. Πάλλης τοὺς ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὴ σταφίδα. Μιλοῦσανε ὅλοι, μὰ ὁ μπακάλης κυριαρχοῦσε. Ἄμα μιλοῦσε αὐτός, οἱ ἄλλοι σιωποῦσαν. Καὶ τᾶλεγε «περὶ διὰ γραμμάτων» ὁ θεομπαίχτης.

— Οἱ νόμοι τῆς σταφίδος δὲν ἐφαρμόζονται!

Σὰ βγήκαμε ἀπὸ τὸ μπακάλικο, ὁ κ. Πάλλης θυμίσθηκε τὸ σταφιδὸς καὶ τὸ ἐφαρμόζονται καὶ μοῦ εἶπε ὄχι περιγελαστά, μὰ σοδαρὰ καὶ λυπημένα.

— Οἱ δασκάλοι σηκώνουν τὴ γλώσσα ἀπὸ τὸ λαὸ καὶ δὲν τοῦ δίνουν ἄλλῃ. Τὸν ἀφίνουνε δίχως γλώσσα, ἄγλωσσο.

Τὸ λυπητερὸ αὐτὸ φαινόμενο τὸ παρατηρήσαμε καὶ ἄλλοι. Ἄπειρα τέτια σημειώσαμε. Γιόματo τὸ ταξιδιώτικο καρνεδάκι μου. Στὸν Πύργο τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου, σὰν τὸ ρωτήσαμε τί θὰ φάμε, μᾶς εἶπε:

— Ὁ κατάλογος τῶν φαγητῶν εἶναι πολυαρκής!....

Κάτου στὸ σιδεροδρομικὸ σταθμό, ποὺ τὸ τραῖνο ἀργοῦσε ναρθεῖ ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἀκούσαμε τὸ περίφημο: «Τὸ τραῖνο **καταστερεῖ**» = καθυστερεῖ.

Στὴ Σπάρτη, ὁ κ. Πάλλης ἀκούσε ἀπὸ τὸ μπαρμπέρη τὸ «**Καθυστεροῦμεν συγκαινωνίαν**» = μένουμε πίσω στὸ ζήτημα τῆς συγκαινωνίας.

Στὸ Λιοντάρι ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν κ. Ἑρωτα (ἕναν κύριο δηλ. ποὺ θὰν τονὲ γνωρίσουμε παρακάτου καλύτερα) τὴ «στενοκεφαλία».

Στὴν Τριπολιτσά τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου μᾶς μίλησε γιὰ τοὺς «περηγητόρους». Κι ἄλλα τέτια ποὺ μᾶς πείσανε πὼς ἡ καθαρεύουσα εἶναι ἡ **φ(θ)ισικὴ** γλώσσα τοῦ Ρωμοῦ.

Ἀλήθεια, κ. Χατζηδάκη, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξεχάσω, στὸ Λιοντάρι, κάτου στὸ σταθμό, ὁ γεροκαφετζῆς μᾶς παίνεψε πολὺ τίς γάλισές του. Ἄν εἶχε κι **δνισες** θὰ μᾶς μιλοῦσε καὶ γιὰ δαῦτες.

— Εἶναι τετράπαχες οἱ γάλισές μου!

(Ἐκλογουθεῖ)

T.

ΚΥΡΙΕ ΛΑΓΟΠΑΤΗ, ΓΙΝΕΣΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΣ ΤΟΥ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ.

Δὲ φταίει πιά ὁ Μιστριώτης, δὲ φταίει ὁ Πατσουράκος, δὲ φταίνει ὅσοι βρίζουν καὶ συκοφαντοῦνε τοὺς δημοτικιστάδες ἀδιάντροπα. Ὑδριστῆς καὶ συκοφάντης σήμερα εἶναι ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ. Καὶ εἶσαι εἰσηγητὴς αὐτηνῆς τῆς ἐπιτροπῆς, κ. Λαγοπάτη, καὶ μὲ τὴν ἐγκληματικὴν σιωπὴν σου γίνεσαι συνένοχος τοῦ Μιστριώτη, γίνεσαι συνένοχος τοῦ κάθε συκοφάντη καὶ ὑδριστῆ. Εἶσαι ὁ ἡθικὸς ἐργάτης, ἐσὺ καὶ ἡ Κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπὴ, τοῦ δ,τι ἔγινε προχτές, τὴν Πέμτη, σὰ λαϊκὰ θεωρεῖται τῆς Βουλῆς. Ἴσως γίνουν καὶ χειρότερα, ἴσως χυθεῖ καὶ αἷμα, καθὼς φοβέρισε κι ὁ κ. Βάρθης. Καὶ γιὰ τὸ αἷμα ἐσὺ θὰ εὐτύνεσαι.

Ἐμεῖς εἶπαμε καὶ λαλήσαμε καὶ νίδουμε τὰ χέρια μας πιά. Δὲν ἔχουμε καμιὰ διάθεση, καὶ δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστη δουλιὰ γιὰ μᾶς, νὰ σοῦ θυμίζουμε κάθε μέρα τὸ χρέος σου. Καίρὸς νὰ τὴν πάρει πιά πάνου της αὐτὴ τὴ δουλιὰ ἡ συνειδήσή σου. Ἐλπίζουμε νὰ μὴν κοιμᾶται κι αὐτὴ. Ἐλπίζουμε πὼς κάθε φορὰ ποὺ θὰ μπαίνεις στὴ Βουλὴ θὰ σοῦ θυμίζει τὸ χρέος σου καὶ θὰ σοῦ βροντοφωνάζει.

— Κύριε Λαγοπάτη, δὲν εἶναι τίμια ἡ συμπεριφορὰ σου. Κύριε Λαγοπάτη, στ' ὄνομα τῆς Δικαιοσύνης, φανέρωσε τί ἀνακάλυψε ἡ Ἐπιτροπὴ!